

Skavsår och en kanelbulle

Så var veteranävlingarna igång igen. Första tisdagen i augusti var hettan mindre påtaglig än tidigare dagar så det var bara att fara till SMOL-s tävling norr om Strängnäs. Karin Gustavsson välkomnade i arrangörstältet vid betalningen och banvalet. Och så började vandrigen mot start. Vi gick en klunga och pratade och följde en annan klunga framför oss. I den första klungan fattade bl a Ulf Svedestam att vi alla var på väg åt helt fel håll och ringde hustrun i andraklungan att vända om. Tänk att vara helt vilse redan FÖRE start. Det var bara att vända om tills vi fick syn på Nisse Lindberg som vinkade in oss på rätt långstig. Redan före start började mina hälar kännas. Va sjuttsingen - skulle jag få skoskav!?

Nåväl – ut i skogen och jo, jag kom ihåg hur jag skulle göra (efter två månaders uppehåll) åtminstone de tre första kontrollerna. Men fyran gick inte att finna. Jag fick sällskap av en dam som letade efter samma kontroll. Vi gick tillbaks till trean och tog om det hela. Noggrann kompassriktning och stegning. Ja, där var den lilla sankmarken och en sten men kontrollen var försvunnen. Kunde arrangörerna ha glömt bort att sätta ut den? Hade någon tagit skärmen? Helt obegripligt så det var bara att gå tillbaka till trean igen, som vi nu inte ens hittade! Men vad var det för fel? Svettig, törstig och med skoskav vecklade jag ut hela kartan och norr var ju åt fel håll! Eller rättare sagt var norr åt rätt håll men jag hade vridit kompassens norrnål åt fel håll. "Kontrakurs", muttrade jag till min nyfunna olyckskamrat som med ont i knäna då valde att gå tillbaks till starten.

Men jag ville inte ge mig ännu och fann med den nya och korrekta kompassriktningen så småningom fyran. Vid irrandet efter femmans höjd på ett berg fyllt med höjder och stenar insåg jag att jag varit ute så länge att jag väl snart skulle efterlysas, så det var bara att ta sig till målet. Tyvärr befann jag mig allra längst bort på kartan, så det kändes som en oändlig väg att linka till TC. Väl där hade man i arrangörstältet faktiskt kollat med mina klubbkamrater om någon visste var jag var. Lite moloken var jag förstås över min misslyckade säsongsdebut men Britt-Inger hojtade till sin Nisse: "Ge henne en kanelbulle, så piggnar hon till!" Så med den trösten i näven och vattenflaskan i den andra var det bara att halta till den väntande bilen med klubbkamrater som varit beredde på hemfärd en lång tid.

Åh, vilka blaffor till skavsår jag hade fått! Jag luftade hälarna och sov till och med två nätter med fötterna utanför sängkanten för att påskynda läkningen. Torsdagsmorgonen stod jag med compeed-plåstrade hälar i gypaskor och blev upplockad mitt i Sörmland (jag var vid sommarstugan) av Janne Flodin. Han påstod sig inte ha plockat upp damer på det sättet på de senaste trettio åren. Alltnog anlände vi så småningom till Kjulas tävling i Häradstrakten. Gittan glittrade välkomnande ihop med vapendragaren Kerstin Palm. Jag valde kortaste banan för att inte fresta på hälarna för mycket. Det var stig hela vägen runt men inga kontroller som man såg från den, så det blev en bra och rolig orienteringsövning. Nu fick faktiskt jag vänta på kamraterna för omväxlings skull. Dumt

nog hade jag inte med nåt fika, eftersom jag vanligtvis aldrig hinner ta upp det ur ryggsäcken före hemfärden. Nåja, jag är vid gott hull och svalt inte ihjäl.

Så gick vi mot bilarna för hemresa. Men där var ju Kjulas egen Rolf Lindblom som hejade glatt och honom blir man ju alltid glad av att se men.... hur såg han ut egentligen? Han hade en ställning runt halsen som höll hela huvudet i ett fast grepp!! Vad hade hänt??? "Jag cyklade omkull och ner i ett dike och har brutit nacken."

Vi stod bara och gapade. Roffes kompis Kjell Carlsson tillade att det bara hade varit nå'n millimeter från helförlamning. Roffe själv att

sa att han skulle kunna bli bra igen. Fortfarande helt chockade gladde vi oss ändå åt att se honom på benen.

På fortsatt väg mot bilen muttrade mina klubbkamrater: "Och du gnäller om dina skavsår!"

Gun Sundberg den 9 augusti 2018